

Рабій-Карпинська – Рабій-Карпинська С. Бойківські говірки: Зб. статей. Зібрав і до друку підготував Володимир Пилипович. Перемишль: Перемиський відділ ОУП, 2011. 187 с.

Смаль-Стоцький – Смаль-Стоцький і Т. Гартнер С. Граматика руської мови. Третє перероблене виданє. Відень, 1914. С. 9 – 11.

Смотрицький – Смотрицький М.Г. Граматіки славенскиа правильное Сунтагма. 1619.

СУМ Ф – Сучасна українська літературна мова. Вступ. Фонетика / Відп. ред. М.А. Жовтобрюх. Київ: Наук. думка, 1969. 436 с.

СУМ М – Сучасна українська літературна мова. Морфологія / Відп. ред. В.М. Русанівський. Київ: Наук. думка, 1969. 584 с.

Грищенко – Сучасна українська літературна мова. За ред. А.П. Грищенка. Київ: Вища школа, 2002. 440 с.

Тимченко – Тимченко С. Українська граматики. Київ. 1917.

Штібер – Stieber Z. Dialekt Łemków. Fonetyka i fonologia. Wrocław, 1982. S. 6 – 7.

Galyna Kobyrnka

THE PROBLEM OF ACCENTOLOGIC TERMINOLOGY

The study analyzes the stages of introduction into scientific circulation and functioning of the accentological terminology in the Ukrainian linguistic area. There is followed up how the researchers perceived and understood such a complex phenomenon as an emphasis because the development of the terminology base also depends there on. It is established what concepts indicate the phenomenon of the words accentuation in the ancient Ukrainian grammar and analyzed their further functioning in the Ukrainian linguistic area.

К е у в о р д с : emphasis, accent, accentology, concept, Ukrainian linguistic area.

УДК 811.161.2:801.66

Л.В. МОВЧУН

м. Київ, Україна

ТЕРМІНОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ НА ПОЗНАЧЕННЯ ВИДІВ РИМ ЗА ГРАМАТИЧНОЮ ОЗНАКОЮ

У статті висвітлено підходи до класифікації рим за граматичною ознакою; визначено класифікаційні параметри рим; проаналізовано групу термінологічних одиниць на позначення видів рим за частиномовною належністю римокомпонентів, морфемною локалізацією співзвучних елементів та парадигматичними зв'язками між римовими словами.

К л ю ч о в і с л о в а : рима, класифікація рим, види рим, римокомпонент, морфема, термін.

Актуальне завдання сучасної української римології – упорядкування її терміносистеми, у якій термінологічні одиниці на позначення видів рим за різними класифікаційними параметрами утворюють чи не найбільш розгалужений і

© Л.В. МОВЧУН, 2019

суперечливий сегмент. Низка досліджень була присвячена історії та проблемам термінопозначень окремих видів рим [8; 9; 15; 21 – 23], на часі – ретельний аналіз термінологічних одиниць (далі – ТО) на позначення видів рим за граматичною ознакою.

Важливість граматичного параметра рими так чи інакше відзначала більшість дослідників рими. «Коли всі синтаксичні зв'язки орієнтовано на кінець вірша, то особливої ваги набуває останнє слово: яка це частина мови і який член речення», – стверджує М.Л. Гаспаров [5, с. 8]. Лексико-граматичні розряди слів із високою продуктивністю римоформ – дієслова і прикметники – породжують у межах своєї категорії так звані банальні рими (далі – Р), бідні Р. Уже в контексті силабічної поезії з'явилися застереження щодо використання книжних російських рим на *-ати* через їхню начебто неприємність для слуху [14, с. 413], а також простонародність і легкість [1, с. 9]. Були поради уникати рим на *-іає, -і, -іає, -іає, -іає, -іає* в польських віршованих текстах, а в українських – рим на *-іає, -іає, -іає* [10, с. 48]. Цю настанову в загальних рисах закріплено й сучасними нормами римування, пор., напр., аргументи О.С. Маковея (поч. ХХ ст.): «Наші дієслова дають тисячі римів, не раз одне і те саме слово з наростком дає з десять рим, напр., *про-мовити, від-мовити, на-мовити* і т. п.» [20, с. 396]; рекомендації Д.Ю. Загула (20-ті рр.): «Рима <...> має бути складеною з різних частин мови (речівника й прикметника, речівника й дієслова, речівника й числівника, прикметника й дієслова, прикметника й числівника і т. д.), а коли вже з одної, то не з одної форми (не *доля – воля*, а *доля – поля*) і ніяк не з однакових дієслівних форм» [12, с. 139 – 140]; І.В. Качуровського (кін. ХХ ст.): «До найбідніших рим зараховуємо: а) дієслівні (звісно, за умови, що в дієсловах, котрі римуються, збігаються час, особа, число <...>); б) флексивні рими іменників, прикметників, числівників та займенників (де римуються тільки флексії, а кореня слова рима не заторкує) <...>; в) суфіксальні» [15, с. 101]; літературознавчого словника поч. ХХІ ст.: «Бідна рима дуже часто обмежена лише однією граматичною категорією (*зеленіють – даленіють*), флексіями без уваги до коренів (*багрянний – глибокий*), суфіксами (*хмароньки – думоньки*)» [19, с. 87]. ТО *дієслівна Р* закріпилася в терміносистемі (далі – ТС) римології з ХІХ ст., цим терміном послуговувався зокрема І. Франко [24, с. 210].

Першу наукову класифікацію рим за граматичною ознакою здійснив В.М. Жирмунський; він розрізняв *граматично однорідні Р* (*широко – одиноко, сияньє – страданьє*) і *граматично різнорідні Р* (*правил – заставил, миг – проник*). У групі граматично однорідних рим дослідник розмежовував *суфіксальні Р* і *флексивні Р*. *Дієслівні Р* він розглядав як окремих випадок *суфіксально-флексивних Р*. [11, с. 80 – 81].

Отже, якість рими зумовлена граматичним значенням слова, вираженням певною граматичною формою, закріпленою парадигматично, з відповідним складом фонем, що мають ширший чи вузьчий римотвірний потенціал. Співзвучність, що ґрунтується на абсолютній тотожності категоріальних ознак римокомпонентів, свідчить про низьку естетичну вартість рими. Різні комбінації граматичних характеристик, нерідко з урахуванням лексичних, дають підставу для групування рим за граматичною (лексико-граматичною ознакою).

Найпоширеніший підхід до «граматики» рими полягає в триступеневому аналізі граматичних ознак римокомпонентів і відповідній фіксації в ТО: 1) наявність чи відсутність частиномовної тотожності римокомпонентів;

2) частиномовна належність кожного римокомпонента; 3) відповідність між співзвучними морфемами римокомпонентів.

1. Наявність чи відсутність частиномовної тотожності римокомпонентів.

Зазначені поняття, що перебувають у відношенні протилежності, позначають співвідносні ТО:

а) *граматичні Р.* [2, с. 166; 32, с. 491] vs. *неграматичні Р.* [2, с. 166; 32, с. 491] / *антиграматичні Р.* [31, с. 527];

б) *граматично однорідні Р.* [9, с. 6; 11, с. 80] vs. *граматично різнорідні Р.* [11, с. 81; 17, с. 477] / *граматично неоднорідні Р.* [9, с. 6];

в) *однорідні Р.* [7, с. 7; 18, с. 322] vs. *різнорідні Р.* [18, с. 322] / *неоднорідні Р.* [7, с. 7; 25, с. 288];

г) *однорічні Р.* [13, с. 210; 18, с. 322] vs. *різногрупні Р.* [18, с. 322] / *неоднорічні Р.* [13, с. 210];

г) *однограматичні Р.* [4, с. 11] vs. *різнограматичні Р.* [4, с. 11].

Грама­тично однорідні Р.: *Що ти видумав, небоже! / Миши їсти!.. Милий боже!* (І. Франко); *Гірка біда / Упала! Впала! / Аж хвоя стала / Страшна й руда* (С. Пушик); *Гірчить! Може бути ще гірш, / Як при падінні з узвиш. / І не більш, і не більш, і не більш!* (С. Короненко). Грама­тично неоднорідні Р.: *За горою, імлюю повитою, / Сходить сонце, а місяць зайшов. / Як ріка не вертає до витоку, / Не повернеться перша любов* (М. Луків); *Ще б кілька слів, хоча би зо два, / і все – на місці, все – як слід. / Лежить у голові, як лодва, / стара, сліпа залежність від...* (В. Герасим'юк).

ТО *граматична Р.* багатозначна; цим терміном називають рими, утворені (1) збігом флексій, а також суфіксів у словах одного лексико-граматичного розряду і рідше – (2) грама­тичними формами слів з однаковим коренем, (3) дієвідмінюваними або відмінюваними формами одного й того ж слова незалежно від їхнього звучання, (4) дериватами одного слова. Крім того, в індивідуальних класифікаційних системах за ТО *граматична Р.* можуть стояти й інші терміно­поняття. Деякі римологи, зокрема, російські, протиставляють *граматичні Р.* і *лексичні Р.* У класифікації, що її дотримуються Л.Л. Бельська [3, с. 90 – 91], В.П. Тимофеев [25, с. 288] і В.Є. Холшевников [26, с. 8 – 9], це різновиди *однорідних Р.* Вони, своєю чергою, також мають різновиди. За такого трактування *неоднорідні Р.* утворені лексичними одиницями різних лексико-граматичних класів (*межі – ведмежі, три – згори*). *Однорідні Р.* утворені лексичними одиницями, що належать до одного лексико-граматичного класу (*магнітик – політик, ушур – набакир*). Якщо в однорідних Р. збігаються суфікси і (або) флексії, це *граматичні Р.* (В.Є. Холшевников використовує синонімічну ТО *суфіксально-флексивні Р.*: *значу – мантачу, вітри – двори*), якщо збігаються різні морфеми – *лексичні Р.* (*пігмей – дверей, порожнечі – втечі, слалом – сигналом*). *Паралельні грама­тичні Р.* з'являються за умови римування тотожних грама­тичних форм (*гілкою – могилкою* (ор. в.), *китовий – контрактовий* (чол. р., наз. в.); *граматичні Р., що перетинаються* (у термінології В.Є. Холшевникова *аналогічні грама­тичні Р.*), – римування різних грама­тичних форм (*весна* (наз. в.) – *вікна* (род. в.), *сатано* (кл. в.) – *на дно* (зн. в.)).

2. Частиномовна належність римокомпонентів.

Рими, утворені поєднанням слів, що належать до одного лексико-граматичного розряду, позначають відповідно до частини мови: *дієслівні Р.* [2, с. 166; 12, с. 139; 28, с. 20 та ін.]: *Їсте-мачайте, а за решту вибачайте* (прислів'я);

іменникові Р.: – Продам і тата. – / У тім'я чорним вороном – / Ріг Достатку (І. Жиленко); займенникові Р., прикметникові Р. [2, с. 166; 27, с. 254]: Може, та сила й тримала її? / – Де твої, Марку, броньовані танки, / Де, Олексію, коні твої? (А. Малишко); Неакадемічний і печальний / Вдаліні від барокових зламів, / Жди собі на порух визначальний – / Не божеств (Ю. Бедрик); прислівникові Р., числівникові Р. [27, с. 255]: а далі більше – далі менше / та в тім немає нашої вини / усе – і навіть смерть буває вперше (О. Соловей, с. 60); А матері за сімдесят, / А синові за п'ятдесят (А. Малишко) тощо. Якщо римокомпоненти належать до різних частин мови, рими позначають складними ТО, у яких порядок компонентів у комбінації визначено порядком слів у римопарі: дієслівно-займенникові Р., дієслівно-прислівникові Р., іменниково-дієслівні Р., іменниково-займенникові Р., іменниково-прикметникові Р., іменниково-прислівникові Р., іменниково-числівникові Р., займенниково-прислівникові Р., прикметниково-дієслівні Р., прикметниково-займенникові Р., прикметниково-прислівникові Р., прикметниково-числівникові Р. [27, с. 257 – 262], займенниково-прикметникові Р. [28, с. 20] тощо. Пор., напр., іменниково-займенникову й займенниково-іменникову, іменниково-дієслівну й дієслівно-іменникову рими: Ви не будете плакати? Не поставите душу на якір? / Не зіткнуться в мені два начала – Ви і воно? / Я Без Вас нещасливий. А без нього буду ніякий. / Я без Вас збожеволію. А без нього піду на дно (Л. Костенко); І дивиться на квіт отой село, / І хоче так, по-людськи, пожуритися: / Останній спалах – й згасне удовиця. / Дивись – уже й снігами замело (Л. Голота).

Спроба І.Г. Чередниченка замінити власне українські ТО створеними на латинській основі, надавши їм «лінгвістичності», не знайшла наукової підтримки, та й сама система цих ТО не була вповні розпрацьована автором, залишившись лише у вигляді синонімічних еквівалентів до більш поширених ТО: субстантивні Р. / іменникові Р., ад'єктивні Р. / прикметникові Р., субстантивно-ад'єктивні Р. / іменниково-прикметникові Р., субстантивно-дієслівні Р. / іменниково-дієслівні Р. [29, с. 16]. Поєднання римокомпонентів, що належать до різних частин мови, позначають також узагальненою ТО комбіновані Р. [16, с. 105; 17, с. 474].

3. Відповідність між співзвучними морфемами римокомпонентів.

Залежно від морфемної локалізації тотожного (еквівалентного) фонемосполучення розрізняють кореневі Р. [7, с. 8; 9, с. 7 та ін.]: Чим уквітчалась твоя доля? / Яких позбулася химер?.. / Людино, я твій гість і донор (А. Бортняк); суфіксальні Р. [9, с. 7; 15, с. 101] / суфіксні Р. [7, с. 7]: Дахи тесові, дерево, сушник. / Переморгнуться проблісками вікна, / і двір о двір черкнеться, мов сірник (Л. Костенко). Ці види іноді визначають як одноосновні Р. [26, с. 2], нефлексивні Р. [16, с. 105] та протиставляють флексивним Р. [7, с. 7; 12, с. 139]: «Як справи?», «Як здоров'я?», «Як живеш?» – / Сучасні ієрогліфи вітальні. / І похапцем ти руку подаєш (В. Гужва). ТО суфіксальна Р. уживають у двох значеннях: рима власне суфіксальна [9, с. 7] і рима суфіксально-флексивна [15, с. 101].

Якщо співзвучні елементи охоплюють кілька морфем, використовують комбіновані ТО: коренево-флексивна Р. [7, с. 7] / корене-флексивна Р. [25, с. 315]; коренево-суфіксно-флексивна Р. [7, с. 7] / корене-суфіксально-флексивна Р. [25, с. 315], суфіксально-флексивна [16, с. 105; 17, с. 477] / суфіксно-флексивна

[7, с. 7], *корене-суфіксальна Р.* [25, с. 315], *префіксно-коренево-суфіксно-флексивна Р.* [7, с. 7]. Комбіновані рими В.М. Жирмунський називав *змішаними Р.* [11, с. 81], маючи на увазі як широту самого співзвуччя (*Вікно ще схопить гомін / і злякано сховається в куток. / Ще зійде з неба синій промінь, / і тищу вечора сполохає гудок* (О. Соловей) – корінь і суфікс римується з коренем і суфіксом), так і випадки кореляції співзвучних морфем (*Та дим... / Грудкою впале світило допалене / Між сухостоем жорстким...* (Ю. Бедрик) – корінь римується із флексією). Для уникнення багатозначності цих термінів дослідниці рим Л.Л. Бельська і Н.А. Чертоганова запропонували розрізняти *одноморфемні Р.* (кореневі, суфіксальні, флексивні), *двоморфемні Р.*, *триморфемні Р.* (які охоплюють 2-3 морфемі: корінь і суфікс, корінь і закінчення тощо) і *різноморфемні Р.* (якщо співзвучні фонемі локалізовані в різних морфемах римокомпонентів) [3, с. 91] або ж *мономорфемні Р.*, *поліморфемні Р.*, *різноморфемні Р.* [30, с. 10].

У науковій літературі трапляються комбіновані ТО на кшталт *іменниково-флексивна Р.* [15, с. 102] на позначення й частиномовної належності римокомпонентів, і морфемної локалізації співзвучних фонем.

З-поміж авторських підходів до систематизації рим за граматичною ознакою варто згадати класифікацію, запропоновану Л.Л. Горелик [6, с. 6], що передбачала чотири види: *граматично близькі Р.* (якщо римові слова належать до однієї частини мови і мають співзвучні формотворчі афікси: *брови – вдови*); *граматичні далекі Р.* (якщо римокомпоненти належать до різних частин мови і мають різні афікси: *сливу – грайливо*); *рими типу «граматичне зближення»* (якщо римокомпоненти належать до різних частин мови, але мають формально схожі флексії: *бороданю – партизаню*); *рими типу «граматичне розходження»* (якщо римуються слова однієї частини мови, що мають флексії неоднакового фонологічного складу: *відсотки – повороткість*).

Наявність словозмінних парадигм, що об'єднують ряди слів зі спільними формантами, які виявляють свою співзвучність, спонукає римологів до пошуків римового зв'язку між самими парадигмами.

4. Парадигматичний параметр римової класифікації.

Словозмінні парадигми прямо пов'язані із римоздатністю слів, адже те римове ядро, яке є спільною точкою перетину щонайбільшої кількості окремих парадигм, дає велику кількість граматично неоднорідних рим. Класифікуючи рими в плані збігу, взаємонакладання словозмінних парадигм, І.Г. Чердніченко поділяв рими на *регулярні Р.*, які виникають у результаті або стабільного-голосного римування (напр., дієслова *знати – шукати* римуються в усіх формах, причому наголошений голосний залишається сталим), або змінногоголосного римування (напр., дієслова *лежати – замовчати* також римуються в усіх формах, але наголошений голосний змінюється: *лежу – замовчу, лежиш – замовчиш, лежить – замовчить* і т. ін.), *неповнорегулярні Р.*, що поділяються на *частково-регулярні Р.* (якщо не всі форми утворюють рими, як-от: *степам – сльозам, степами – сльозами, степах – сльозах*) та *епізодично-регулярні Р.* (слова різних лексико-граматичних категорій, у яких лише окремі граматичні форми виявляються співзвучними: *рій, роя, рої – мій, моя, мої*) і, нарешті, *нерегулярні Р.* (*рій – сулій – подій – новій – твій – зумій*) [28, с. 18].

Таким чином, загальноприйнята класифікація рим за граматичною ознакою передбачає їх диференціацію на підставі належності римокомпонентів до певного лексико-граматичного класу, локалізації тотожних, співзвучних чи еквівалентних фонем і фонемосполучень у тій чи тій морфемі (морфемах). Суто лінгвістичний системний підхід полягає також у з'ясуванні парадигматичних зв'язків римових слів. Для усунення багатозначності комбінованих ТО на кшталт *коренево-флексивана Р.*, *суфіксально-флексивна Р.* варто застосовувати розширені ТО з уточнювальним компонентом, напр., *поліморфемні суфіксально-флексивні Р.*, *різноморфемні суфіксально-флексивні Р.*

Для формування цілісної картини сучасної ТС римології варто звернути увагу на висвітлення історії та проблем становлення термінів на позначення інших видів рим, зокрема за лексико-семантичною, стилістичною і рядково-строфічною ознаками.

1. Аполлос. Правила пиитические, о стихотворении российском и латинском. Москва, 1790. 162 с.
2. Бандура О.М. Теорія літератури: Посібник для вчителів. Київ, 1969. 286 с.
3. Бельская Л.Л. К проблеме классификации и систематизации рифм (на материале поэмы Некрасова «Мороз, Красный нос»). *Научные доклады высшей школы. Филологические науки.* 1977. № 4. С. 86 – 92.
4. Гаврилюк Н.І. Павло Филипович з голосу Ігоря Качуровського. *Віршознавчий семінар з нагоди 90-річчя від дня народження Ігоря Качуровського*: Зб. наук. праць. Київ, 2009. С. 8 – 16.
5. Гаспаров М.Л. Лингвистика стиха. *Славянский стих: стиховедение, лингвистика и поэтика.* Москва, 1996. С. 5 – 17.
6. Горелик Л.Л. Рифма в истории русской поэзии (развитие «смыслового фактора»): автореф. дисс. ... канд. филол. наук: 10.01.01. Тарту, 1981. 18 с.
7. Гурин І.І. Словник рим Євгена Гребінки. Миргород, 1982. 65 с.
8. Діброва С.М. Система термінів з галузі римознавства. *Українська термінологія і сучасність*: Зб. наук. праць. Вип. V. Київ, 2003. С. 205 – 208.
9. Діброва С.М. Словник рим Т.Г. Шевченка. Сімферополь, 2004. 144 с.
10. Довгалецький М. Поетика (Сад поетичний). Київ, 1973. 435 с.
11. Жирмунский В.М. Рифма, ее история и теория. Петербург, 1923. 339 с.
12. Загуд Д.Ю. Поетика: підручник. Київ, 1923. 144 с.
13. Иванов Б.П. Поэтическая речь: словарь терминов. Москва, 2007. 312 с.
14. Кантемир А. Письмо Харитона Макентина к приятелю о сложении стихов русских. *Собрание стихотворений.* Ленинград, 1956. С. 407 – 428.
15. Качуровський І.В. Фоніка: підручник. Київ, 1994. 168 с.
16. Коптілов В.В. Деякі мовні особливості Шевченкової рими. *Мовознавство*: наук. зап. 1962. Т. XVII. С. 101 – 107.
17. Костенко Н.В. Рима Шевченка. *Шевченківська енциклопедія*: в 6 т. Т. 5. НАН України, Ін-т л-ри ім. Т.Г. Шевченка; редкол.: М.Г. Жулинський (гол.) та ін. Київ, 2015. С. 474 – 480.
18. Літературознавча енциклопедія: у 2 т. Т. 2. / автор-укл. Ю.І. Ковалів. Київ, 2007. 624 с.
19. Гром'як Р.Т., Ковалів Ю.І. та ін. Літературознавчий словник-довідник. Київ, 2007. 752 с.
20. Маковей О.С. Русалкова вода, або Поезія. Твори: в 2 т. Т. 2. Київ, 1990. С. 394 – 401.
21. Мовчун Л.В. Терміни на позначення видів рим за наявністю відхилень від звукової тотожності: історія і проблеми. *Термінологічний вісник*: Зб. наук. праць. Вип. 3 (2). Київ, 2015. С. 20 – 27.

22. Мовчун Л.В. Терміни на позначення видів рим за якістю відхилень від звукової точності: історія і проблеми. *Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка: Філологічні науки*. Вип. 38. Кам'янець-Подільський, 2015. С. 238 – 241.
23. Мовчун Л.В. Терміни на позначення видів рим за обсягом співзвучних елементів: історія і сучасний стан. *Українська мова на осі часу. Василеві Васильовичу Німчукові*. Київ, 2017. С. 212 – 221.
24. Пінчук С.П., Регушевський Є.С. Словник літературознавчих термінів Івана Франка. Київ, 1966. 272 с.
25. Тимофеев В.П. Словарь рифм Сергея Есенина. Шадринск, 2009. 334 с.
26. Холшевников В.Е. Инструкция к составлению словаря рифм А.С. Пушкина. Ленинград, 1974. 16 с.
27. Чередниченко І.Г. Нариси з загальної стилістики сучасної української мови. Київ, 1962. 495 с.
28. Чередниченко І.Г. Проблеми створення римословника Т.Г. Шевченка. *Українська мова і література в школі*. 1966. № 3. С. 17 – 20.
29. Чередниченко І.Г. Рифмообразовательные свойства русского языка как объект лингвистического исследования. *Язык и стиль художественного произведения. Тезисы докл. IX научн.-теор. и методич. конф.* Москва, 1966. С. 15 – 16.
30. Чертоганова Н.А. Современная русская рифма (проблемы типологии): автореф. дис. ... канд. филол. наук: 10.01.08. Алматы, 1995. 23 с.
31. Jakobson R. Selected Writings. Vol. 1: Major Works, 1976 – 1980. Berlin; New York; Amsterdam, 1987. XVII + 685 p.
32. Słownik terminów literackich / pod. red. J. Sławińskiego. Wrocław, 2008. 706 s.

Larysa Movchun

THE TERMS DENOTING TYPES OF RHYMES AS TO GRAMMATICAL DISTINCTION

The urgent task of modern Ukrainian rhymology is to streamline its terminology system. The importance of the grammatical parameter of rhyme was noted by the most of scientists, because it is known that, for example, verbs and adjectives generate within their category the so-called banal rhymes. Even in the context of syllabic poetry there were warnings regarding the use of book rhymes of certain grammatical paradigms. In general this guideline is fixed by modern rhyming rules.

The most common approach to the “grammar” of rhyme is the three-step analysis of the grammatical features of the rhymeme and its fixation in terms. 1. Presence or absence of the semantic identity of the rhymeme (grammatically homogeneous and grammatically heterogeneous rhymes). 2. Grammatical affiliation of each rhymeme (verb rhyme, noun rhyme, noun-verb rhyme, etc.). 3. Correspondence between consonant morphemes of rhymemes (root rhyme, suffix rhyme, inflexional rhyme, suffix-inflexional rhyme, etc.).

Word-change paradigms combine rows of words with common formants that are consonant. This prompts the scientists to seek out a rhyme connection between the paradigms. While classifying rhymes as to paradigm coincidence, Ivan Cherednychenko distributed the rhymes to three basic groups: regular, non-regular (partially regular and occasional-regular) and, at last, irregular rhymes.

To eliminate the ambiguity of the combined terms, expanded terms with the refinement component should be used, for example, polymorphic suffixal- inflexional rhyme, multiformed suffixal-inflexional rhyme. In order to form a coherent picture of the modern terminology of rhymology, attention should be paid to the study of history and the problems of terms for other types of rhymes designation, in particular lexical-semantic, stylistic and line-strophic.

Keywords: rhyme, rhyme classification, types of rhymes, rhymeme, morpheme, term.